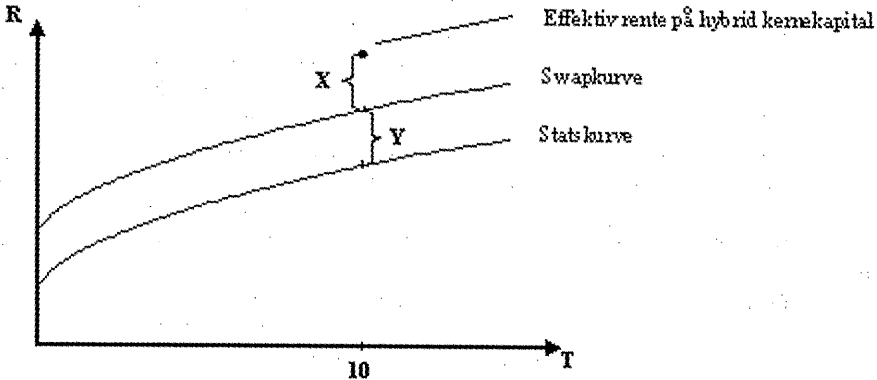

- a) $x + (100 - y) = 90 \text{ bp} + (100 - 0 \text{ bp}) = \text{CIBOR} + 190 \text{ bp}$
- b) $x + (0,5 * x) - y = 90 \text{ bp} + (0,5 * 90 \text{ bp}) - 0 \text{ bp} = \text{CIBOR} + 135 \text{ bp}$

Illustration 2: Variabel til variabel0

Nr. 13 indebærer, at aftaler i forbindelse med udstedelse af hybrid kernekapital kun kan indeholde bestemmelse om én rentestigning (step-up), dvs. én stigning i forhold til udstedelsens oprindelige rentegrundlag. Denne stigning i renten kan tidligst forekomme 10 år efter tidspunktet for udstedelsen af den hybride kernekapital.

Stk. 2 definerer swapspændet som forskellen mellem renteforhøjelsens rentegrundlag og udstedelsens oprindelige rentegrundlag på tidspunktet for udstedelsen af den hybride kernekapital.

Udstedelsens rentegrundlag kan enten være fastforrentet (statsrentekurve) eller variabelt forrentet (swaprentekurven), og swapspændet fastsættes således som forskellen i rentegrundlaget efter renteforhøjelsen og rentegrundlaget ved udstedelsen.

Swapspændet er eksempelvis et udtryk for det markedsbestemte tillæg til statsobligationsrenten, som kompenserer en modtager af faste rentebetalinger for modpartsrisiko i en renteswap. Statsobligationsrentekurven tillagt swapspændet på forskellige løbetider danner swaprentekurven.

Swapspændet er i eksempel 1 og 2, jf. bemærkningerne til nr. 12, betegnet »y«.

Stk. 3 definerer kreditspændet som forskellen mellem udstedelsens oprindelige rente og det oprindelige rentegrundlag på tidspunktet for udstedelsen af den hybride kernekapital.

Udstedelsens rentegrundlag kan enten være fastforrentet (statsrentekurve) eller variabelt forrentet (swaprentekurven), og kreditspændet fastsættes således som

forskellen mellem udstedelsens oprindelige rente (effektive rente) og udstedelsens rentegrundlag på udstedelsestidspunktet.

Kreditspændet er i eksempel 1 og 2, jf. bemærkningerne til nr. 12, betegnet »x«.

Stk. 4 svarer til forslaget § 135, stk. 6, og skal fortolkes i overensstemmelse hermed. Grænsen på 2 pct. beregnes på baggrund af den samlede udstedelse og i forhold til den udstedte kapital efter stk. 1.

Stk. 5 fastslår, at nedskrivning efter stk. 1, nr. 11, kun kan ske i de tilfælde, hvor selskabet enten får tilført ny kapital således, at kapitalkravet opfyldes eller ophører uden tab for de ikke efterstillede kreditorer. Sidste led er en ændring i forhold til bestemmelsen i gældende bekendtgørelse om efterstillet kapital, efter hvilken selskabet sammensluttes med et andet institut. Ved at udvide bestemmelsen til at sikre, at ophør kun kan ske, såfremt det sker uden tab for de ikke efterstillede kreditorer, sikres det, at de kreditorer, der har krav på beskyttelse i en situation, hvor kapitalen er tabt, får denne beskyttelse.

Da investorerne ikke har repræsentation i selskabsorganerne er det i 2. pkt. anført, at nedskrivning kun kan ske med et beløb, som er godkendt af de eksterne revisorer og Finanstilsynet. Formålet med denne bestemmelse er at sikre, at der ikke sker uberettiget nedskrivning.

Ved udstedelsen af hybrid kernekapital må aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen efter stk. 1, nr. 12, pkt. a, ikke indeholde bestemmelse om en stigning i renten på mere end 100 basispunkter fratrukket swap-